

nærmere bestemte krænkelse af menneskerettighederne.

Mindretallet tilslutter sig derfor, at Udvalget vedrørende Dansk Sikkerhedspolitik opfordrer regeringen til aktivt at arbejde for, at disse formelle muligheder bliver en realitet, og henviser til, at udvalget har anmodet Det Sikkerheds- og Nedrustningspolitiske Udvalg (SNU) om at analysere mulighederne herfor.

Endelig ønsker mindretallet at understrege, at global sikkerhed er utænklig uden økonomisk og social tryghed for alle nationer. Derfor må økonomisk udligning mellem industrilandene (inkl. de ny-industrialiserede) og udviklingslandene have endnu højere prioritet end de skridt, der umiddelbart skal sikre freden og staternes suverænitet. Denne udligningsproces er ikke kun en sag, der vedrører FN, men afhænger nok så meget af forhandlingerne i GATT og den adfærd, der udvises af de økonomiske sværvægtede, G7-staterne og EF. Men det er vigtigt, at der sker en koordinering gennem FN, og at FN udøver indflydelse på processen.

Den sikkerhedspolitiske situation i Europa

Med Warszawa-pagten nedlæggelse, sovjet-troppernes fuldbårde tilbagevækning fra Tjekkosllovakiet og Ungarn og forestående tilbagevækning fra Tyskland og Polen, med genskabelsen af Tyskland som en enhedsstat, med indgåelsen af traktaten om konventionel nedrustning i Europa (CFE) og med en forventet kraftig reduktion af USA's styrker i Europa er en totalt ændret sikkerhedspolitisk situation under tilblivelse i Europa. Dette billede forstærkes yderligere af indførelsen af demokrati i de central- og østeuropæiske lande og i stigende grad også i Sovjetunionen.

Uanset om man mener, at der i de foregående år har foreligget en reel sovjetisk trussel mod Vesteuropa eller ikke, må der nu råde enighed om, at en sovjetisk invasion af Vesteuropa i dag forekommer utænklig. Kapaciteten hertil er simpelthen ikke til stede, og den sovjetiske politik, der i de sidste 3-4 år har muliggjort de afstedkomne forvandlinger, er et klart tegn på, at viljen heller ikke er til stede.

I almindelighed udtrykkes dette på den måde, at det traditionelle »trusselsbillede« er forsvundet.

Til gengæld er andre trusler eller risici rykket i forgrunden – risici, der kan udløse konflikter mellem stater, i værste fald med militære midler: grænseoverskridende miljødelæggelser, sociale eller nationale konflikter i eller mellem stater og statsforbund, konflikter mellem europæiske stater og stater uden for Europa. En særlig risiko udgår fra de indre konflikter i Sovjetunionen og spørgsmålet om unionens skæbne under demokratiske vilkår.

Dette er helt reelle risici. Derimod må det vække forundring, når nogle taler om, at der er opstået nye faremomenter som følge af Warszawa-pagten afskaffelse, idet den angiveligt har skabt et »tomrum« i Central- og Østeuropa. I så fald kunne man også hævde, at f.eks. Sverige og Schweiz udgør »tomrum«.

NATO og WEU

Den netop anførte tankegang bunder i den opfattelse, at militærblokke og medlemskab heraf er den »naturlige« sikkerhedspolitik.

Mindretallet har principielt den modsatte opfattelse, og netop i den nuværende situation finder vi, at det er en tankegang, som i praksis kan føre til nye spændinger, og som indebærer, at de nye muligheder for varig fred i Europa bliver tabt på gulvet.

Derfor står mindretallet uforstående over for alle ideer om at styrke NATO med et nyt »udrykningskorps« på 60-100.000 mand eller at genoplive WEU, det være sig som selvstændig europæisk blok eller som den europæiske søjle i NATO.

Forslag herom begrundes hyppigt med, at europæerne må udfylde den svækkelse, der opstår, når USA reducerer sine stridskræfter i Europa, eller at europæerne skal have øget indflydelse på NATO's samlede politik.

Men en delvis amerikansk troppetilbagevækning er en rimelig konsekvens af den omfattende sovjetiske tilbagevækning østpå. Derfor er det urimeligt at tale om »svækkelse«. Og at ønske øget europæisk indflydelse i NATO er